

kan være forbundet med meget betydelige Bæmselighed og medføre Skrivers og Efterslysning. Men naar nu Opholdskommunen har udbetalt Beløbet, skal det naturligvis først forsøges, om det kan faas inddrevet hos Børnefaderen; kan det lykkes, er det godt, saa er der intet Tab lidt, men hvis det ikke kan faas hos ham, bliver der altsaa Spørgsmaal om, hvem der skal refunderer det, og der bestemmer dette Lovforslag, at man straks kan gaa til Børnefaderens Forsørgelseskommune. Det er ogsaa naturligt, eftersom det er den, der til Spvende og sidst skal bære det, og eftersom det jo ogsaa i Almindelighed er lettere at udfinde hans Forsørgelseskommune end hans Opholdskommune. Men her er der gjort en lille Forandring, idet man her paa dette Punkt vender tilbage til Loven af 20de April 1888. Efter Loven af 20de April 1888 er det jo nemlig saaledes, at hele det udlagte Underholdsbidrag skal refunderes af Forsørgelseskommunen. Det blev forandret ved Fattigloven, altsaa for kort Tid siden. Ved Fattigloven af 9de April 1891 blev det forandret, idet det nemlig blev bragt ind under de almindelige Regler om Refusion af ydet Fattighjælp, og den almindelige Regel herom er jo efter den ny Fattiglov, at kun de tre Fjerdedele refunderes, den ene Fjerdedel skal den Kommune, som har udredet Understøttelsen, selv bære. Det var ogsaa saaledes optaget i Lovforslaget, som det forelaa i det andet Ting fra Begyndelsen af; men heri blev foretaget en Vændring ved 2den Behandling og vistnok med god Grund, nemlig den Forandring at man vender tilbage til det gamle, at hele det udlagte Underholdningsbidrag kan forudrefunderes, og det er vistnok rimeligt af flere Grunde. For det første af den Grund, at Børnemoderens Opholdskommune jo egentlig kun staar i rent tilfældigt Forhold til Sagen. Man holder sig til den og lader den gøre Udlæg, fordi det er det nemmeste, men der er ellers ingen rationel Grund til, at den skal have nogen Udgift i den Anledning. Det kan jo tænkes, at Børnemoderen er kommen til denne Kommune Dagen eller saa Dage i Forvejen, og det kan tænkes, at hun efter kort Tids Forløb atter forlader den. Derfor er der ingen fornøftig Grund til, at denne Kommune skal have noget Tab i det hele taget. Og for det andet gjorde man ogsaa gældende, hvad der maatte ogsaa kan være noget i, at dersom denne Børnemoderes Opholdskommune virkelig skulde have Tab af det, saa vilde det maatte paa sine Steder vise sig, at disse Børnemødre blev forfulgte, man vilde ikke have

dem, fordi de kunde paaføre Kommunen den Udgift, som altsaa maatte følge af, at Kommunen kun fik de tre Fjerdedele refunderede, altsaa skulde bære Tabet for den ene Fjerdedels Bedkommende. Derfor vendte man tilbage til det, som var Reglen efter Loven af 20de April 1888, nemlig at hele det udlagte Underholdsbidrag skal refunderes.

Det er endvidere blevet sagt under denne Sags Behandling, at Sproget i Forslaget lader en hel Del tilbage at ønske, dels fra et rent sprogligt Synspunkt, og dels i den Henseende, at der er flere Punkter, paa hvilke Lovforslaget trænger til en Tydeliggørelse. Jeg tvivler ikke om, at det vil kunne lykkes ved Vændingsforslag til 2den Behandling at afhjælpe disse Mangler, og jeg tvivler heller ikke om, at naar Vændingsforslagene ikke røre videre ved Realiteten, men blot sigte til at rette Ubetydeligheder og forbedre Sproget, ville de ikke alene ikke møde nogen Hæmning, men endog blive modtagne med Paaskønnelse af det andet Ting. Det var egentlig Meningen, kan jeg tilføje, at der ved 3dje Behandling i det andet Ting skulde have været stillet en saadan Række Sprogændringer. Der var et Medlem, der havde erklæret at ville gøre det, men da Sagen gik hurtigt, havde vistnok tilfældige Grunde bevirket, at han kom bag efter, og de Vændingsforslag, som der saaledes var Tale om, vare alle meget uskyldige, Jeg mener dernæst, at det er Vændingsforslag, som ikke angribe Indholdet. Jeg kan derfor kun udtale ogsaa mit Ønske om, at Sagen maa blive fremmet saa hurtigt som muligt, og jeg skal naturligvis med Glæde imøde se alle saadanne Vændingsforslag, som ere Forbedringer og Tydeliggørelser.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Da der ikke er fremkommet Begering om Udvalgsnedsettelse, gaar Sagen umiddelbart til 2den Behandling; imidlertid er der jo bestemt antydet, at der vil fremkomme Vændingsforslag, i den Anledning beder jeg ærede Medlemmer, som ville stille saadanne Vændingsforslag, tage Tiden i Agt, hvis det skal lykkes at føre Loven igennem endnu i Marts.